

Verkondiging 12 september 2021

Slot van het kapittel

René Dinklo o.p.

Wanneer iemand je de vraag stelt 'Wie ben je?' dan weet je misschien niet direct wat je moet antwoorden.

Als iemand aan je vraagt 'Hoe heet je?' dan is de vraag heel helder.

Eenieder kan direct antwoord geven op deze vraag en als het goed is kunnen we de juistheid van ons antwoord bewijzen door een identiteitsbewijs te laten zien.

Jezus trok al weldoende rond door de streek van Galilea en bouwde zodoende een bepaalde naam op.

En Jezus wilde van zijn leerlingen weten hoe de mensen in de straat en op het veld hem zagen. Wie is Jezus in hun ogen? En de leerlingen komen met namen: Johannes de Doper, Elia of één van de profeten.

De daden en uitspraken van Jezus doen de mensen dus denken aan een profeet en ze verbinden er naam aan. En de naam zegt iets over de identiteit van de persoon.

In de bijbel is het duidelijk dat de naam iets onthult over het levensprogramma van de desbetreffende persoon.

Wat zegt tegenwoordig onze naam?

Vaak verbindt één of meerdere van onze voornamen ons met onze voorouders. Zo is mijn tweede naam Lebuïnus, een heilige die het evangelie in de achtste eeuw heeft verkondigd in onder meer de streek in en rond Deventer. Deze naam verbindt mij met mijn vader en overgrootvader die ook zo heetten en in Deventer geboren waren.

De vraag 'Wie ben jij?' is de vraag naar de identiteit van iemand.

Een naam alleen kan niet volstaan. En Jezus vraagt door.

Hij wil weten wie hij is volgens zijn leerlingen.

En Petrus antwoordt namens de leerlingen met 'de Christus'.

Jezus is de lang verwachte gezalfde. Maar de leerlingen konden op dat moment nog niet bevroeden wat ze daarmee zeiden: 'Jezus is de Christus.'

Nu is het aan Jezus om te zeggen wie hij is, en hij zegt dat hij de 'mensenzoon' is, 'mensenkind' dat wil zeggen de openbaring van God op aarde als mens en tussen de mensen!

Als wij de vraag 'Wie ben jij?' opvatten als de vraag naar onze diepste identiteit dan zouden wij als gelovigen daarop kunnen antwoorden met 'kind van God'.

Onze identiteit is afgeleid van die van God, die onze Schepper is. Hij die ons geschapen heeft naar zijn beeld.

Onze uiteindelijke identiteit ontleen wij niet aan wat wij hebben aan materieel goed of aan aanzien.

In onze puurste vorm zijn we allen kinderen van God. Een identiteit die niemand van ons kan afnemen.

Maar het is wel een identiteit met een opdracht, een opdracht om in deze identiteit te groeien: om meer van God te laten zien in onze eigen levens. Een groeiproces waarin wij mogen treden door Jezus na te volgen.

De valse identiteitskieren die we zelf misschien hebben aangetrokken of de omgeving ons heeft doen aantrekken mogen we afleggen om vanuit de naaktheid van onze enige ware identiteit - namelijk dat wij kind van God zijn - de weg van Jezus te gaan.

En deze ware identiteit hebben wij als dominicaanse broeder of zuster verder vormgegeven. We vinden daarbij houvast aan begrippen als gemeenschap, gebed, studie, verkondiging en waarheid.

Gemeenschap staat wat onder druk in het ik-tijdperk. Individualisering heeft zijn positieve kanten, maar wanneer het ik geregeld boven de gemeenschap wordt gesteld, dan wordt de gemeenschap ondergraven. Gemeenschap biedt juist een mogelijkheid om te leren van elkaar, om wijzer te worden, te schuren en te schaven, om het samenleven, de samenleving, naar een hoger plan te brengen.

Gebed, contemplatie, zowel het individuele gebed als het collectieve gebed, zet jezelf op pauze. Je maakt innerlijke ruimte om te kunnen putten uit de levensbron, die God is. Om niet jezelf na te jagen en voorbij te jagen.

Studie vormt de basis om weloverwogen en beslagen ten ijs te komen en het vormt jezelf in wijsheid en onderscheidingsvermogen. Om beter te kunnen bepalen wat waar, wat minder waar en wat onwaar is.

Voor dominicanen draait het uiteindelijk om de verkondiging, onze zending. Tijdens ons kapittel hebben we daar relatief veel tijd voor uitgetrokken om daarover met elkaar in gesprek te gaan. Maar voordat je het weet, blijf je hangen in gesprekken over structuren, de vormgeving, de locaties van verkondiging en raakt de inhoud van de zending soms wat uit vizier. De uitdaging die voor ons ligt is immers groot: Hoe geef je in deze tijd, in onze cultuur vorm aan de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus en het heil van de zielen?

En een nog groter woord dan verkondiging is dat van 'waarheid'. Tussen alle vele meningen en kreten door die we dagelijks horen en zien, lijkt waarheid te verdwijnen. De waarheid hebben we natuurlijk niet in pacht, dat zou godslasterlijk zijn. In tegenstellingen, tussen zwart en wit in, in dialogaal verband, zijn we op zoek naar waarheid.

Een persoon die gegroeid is in zijn ware identiteit als kind van God treffen we aan in de eerste lezing.

Hoe hij ook gemarteld wordt, hij weet dat hij een kind van God is en dat God zijn zoon niet in de steek laat. Het maakt hem onaantastbaar voor het geweld dat op hem afkomt. Dit beeld schetst het evangelieverhaal ook over Jezus.

Door de geschiedenis heen komen we telkens mensen tegen die ondanks onderdrukking en geweld geestelijk niet 'kapot' te krijgen zijn. Mensen die zich gewapend hebben met het schild van een onbreekbaar Godsvertrouwen.

En onvermijdelijk moet ik in dit klooster in Huissen denken aan het boek: 'Het soevereine slachtoffer' van André Lascaris.

Mensen die tegen de verdrukking in een ander gezicht laten zien, dat van hoop. Een gezicht waarin het Rijk van God zichtbaar wordt. Ik denk bijvoorbeeld concreet aan medebroeders

en zusters in Pakistan en Irak die onder uiterst moeilijke omstandigheden moeten leven en verkondigen.

Ik spreek de wens uit dat wij mogen groeien in onze ware identiteit als kind van God en in onze tweede, daarvan afgeleide identiteit, die van dominicaan of dominicanes en op deze wijze boodschappers en tekenen zijn en meer worden van Gods vrede hier op aarde.